

N:o 25.

Af herr **A. F. O. Cederberg**, om vissa jägmästarna nu tillkommande extra ersättningsars uteslutande från beräknade tillgångar vid lönereglerng för skogsstaten.

Vid den reglering af skogsstaten, som Kongl. Maj:t i sin proposition n:o 1 till innevarande Riksdag föreslagit, är såsom tillgång beräknad bland annat den ersättning, som för närvarande af enskilda hemmansegare m. fl. utgifves till en del skogsstatens tjenstemän för de utstämplingar, desse verkställa af till försäljning afsedt virke från staten icke tillhöriga skogar.

Om dessa ersättningar, i administrativ väg bestämda genom åtskilliga författningar, anmärker domänstyrelsen i det utlåtande, hvarå Kongl. Maj:ts ifrågavarande förslag till en del grundats, bland annat att de i hög grad vexla inom olika revir, och ingalunda alltid stå i skäligt förhållande till det arbete, som utsyningen medför, i det att inom revir, der skogarne, hvarå utsyningen eger rum, äro hvarandra närbelägna eller utgöra större sammanhängande områden, en betydlig inkomst kan lätt nog intjenas, under det att i andra revir, med ogynsammare förhållanden, inkomsten, oaktadt utsyningsarbetet der kan vara långt mera betungande, blir jemförelsevis mindre.

På grund af dessa och andra skäl väcker domänstyrelsen det af Kongl. Maj:t accepterade förslaget, att ifrågavarande utsyningsafgifter skola ingå till statsverket, i stället för att de nu tillfalla den jägmästare, som verkställer utsyningen.

Härigenom komme de att fördelas mellan alla skogsstatens tjenstemän i orterna, d. v. s. icke blott dem, som verkställa utsyningar af ifrågavarande art, utan äfven sådana, som icke hafva det ringaste att skaffa med göromål af denna beskaffenhet.

Ifrågasätter man hvarför ersättning skall af den enskilde skogsegaren betalas, så möter man det svar, att då statens tjensteman hjälper den en-

skilde med skogsskötseln, så bör denna hjälp ock betalas. I regeln har väl dock knappast den enskilde begärt denna hjälp, och ytterst är det väl det *allmänna* ändamålet, skogens bevarande, som framkallat statens ingripande, churu det är den enskilde, som får betala ersättningen. Men om ock detta uttryck kan försvaras, när »ersättningen» utgår till den som verkställer arbetet, så inträder dock ett helt annat förhållande, när man, efter att hafva uppgifvit det ersättningen såsom sådan är för hög, fordrar dess leverering till staten för att delvis användas till andra ändamål. »Ersättningen» förvandlas härigenom till »skatt», och det är af denna anledning jag ansett mig kunna påkalla Riksdagens särskilda uppmärksamhet för frågan; synnerligast som statsverkets finanser knappast påkalla uppletandet af nya skatter, under det att ställningen i landet deremot påkallar synnerlig varsamhet vid skatters beviljande.

Inom de båda nordligaste länens lappmarker, der nästan hvarje hemmansegare är underkastad ifrågavarande ersättningsskyldighet, har redan länge rådt missnöje med de åtminstone under der rådande förhållanden allt för höga ersättningarne, och af ortens representanter hafva hemmansegarne derstädes påräknat medverkan för vinnande af ersättningens minskning eller nedsättning. Sedan nu till dessa bygder kännedom spridits om domänstyrelsens ifrågavarande förslag, har man ämnat direkte vända sig till Konungen i frågan, men redan innan denna plan hunnit komma till utförande, var Kongl. Maj:ts beslut i saken fattadt. Under sådana omständigheter återstår vädjandet till Riksdagen som enda utväg, och är det af denna anledning jag vågar föreslå,

det Riksdagen, med uttalande af den åsigt att de vissa jägmästare tillkommande utsyningsersättningar, så vida de icke anses böra alldeles upphöra, åtminstone torde böra nedsättas så, att de stå i skäligt förhållande till det arbete, utsyningen medför, ville besluta, det dessa ersättningar icke må beräknas som tillgång för en tilläfvventyrs förestående reglering af skogsstaten.

Stockholm den 26 januari 1887.

A. F. O. Cederberg.

Instämmer.

J. E. Nyström.